

PA JE ROSA RAHLO PALA . . .

Pa je rosa rahlo pala,
pokropila v blagoslov
trudno plan;
v senu sladkem je zaspala . . .

Tam na hrastu konec njive
stresa leno si peroti
črni vran,
zlobno zre v oblake sive.

On, ki vliva mir turobnim,
On, ki briše solzo z lic —
spavaj plan! —
čuva te pred bliskom zlobnim.

Polnoč ura v vaški lini.
Glas zamolkel tužen
čez ravan . . .
grom oglašča se v daljini.

Pa je rosa rahlo pala,
pokropila v blagoslov
spečo plan;
mirno dalje bode spala . . .

M — č.

NAGLO KAKOR BLISK IZ VIŠINE . . .

Naglo kakor blisk iz višine
čas hiti.
Ura, dan in leto mine,
odbeži.

A resnica ne izgine,
ne temni;
kakor zvezda sred jasnine
se svetli.

Samo.